

Komhaj Bóh!

Cykle 50.
13. dezentbra.

Četnik 6.
1896.

Serbike njedželiske kopjenka.

Wudawaju so kóždy kobotu w Šmolerjez knihicziščejetni w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchtwórtlětnu wichepłatu 40 np.

3. njedze a adventa.

Math. 11, 2—10.

Dobry pschiklad.

Kańicha hwěsda šwěczi, wriedy hacž šlúcžko seikhadža. Tak Jan tón kicheženik wriedy teho Anjeia dže a temu njebjeiskemu kralej pucž pschihotuje. Wón je šylna woboba tónle wulki profeta, kotruž šwojemu hłošej w puščinje iaklinečecž da a wchittim bjes rosdžela wředowaiše: „Čińeče wofutu, pschetož njebjeiske kralestwo je šo wchiblizito. Šo mni jedyn pschińdže, kotremuž ja došč nješybm, šo bych ja te rjemjenje jeho črijow rošwjajał. Hłaj, to je Bože jehujo.“ Čzim džiwniicho je to, šchtož šo nam w ieženju 3. njedželu adventa Math. 11, 2—10 powjeda. Jan na tym dwěluje, hacž je Ješuš tón šlubjeny Mešias. Njech je tež wudne měštno, hčez wón tehdy běšče, jastwo, do kotrehož běšče šwojeho wředowanja dla šadženj, Janowe smyšlenje šacžmiko, wujakničž móže šo jeho dwělowanje jenicžy i teho, šo běšče šebi wón wuštwjenje Ješušowe hinał myšlit, niz jako pscheczelniveho šbožnika, ale jako teho šudnika, kotruž! bjesbožnych khosta a kralestwo Bože w krašnosčzi postaji. Ale to je to wulkotne na tym dwělowazym šenje, šo šo wón šam na teho wobroczi, na kotrymž wón dwěluje a šo Ješuša praichecž da: „Šy ty tón, kotruž pschińeč ma, abo dyrbimy na drugeho čačacž?“ Šsam njewěšty wo Ješušu čže wón psches Ješušowe šłowo wěštošč dostacž. Šsrdžza w čžemnosčzi špytowanja Ješuš jeho jakna hwěsda wostanje; wón je jemu ta škala, k kotrejž wón čžekuje, šo by wředawšchi mēr šašo namakał.

A duž šo jemu niz jenož to wazne wotmošwjenje dostanje, ale Ješuš tež šwojeho wriedybežerja pokhwali, kaž žaneho drugeho. Wón njeje šablaza iečina, kaž bych šebi to ludžo po jeho praichenju myšlicž móhli, ale tež niz mjehki šwětny čłowjek. ale wofeta, haj hiščeče wjazy hacž profeta, mjenujzy jandžel, kotruž wichep tym Anješom pucž pschihotuje. — Jan tón kicheženik je iawěšče dobry pschiklad ša kšesčezijanow w našchim čžašu.

1. Jemu běšče to praichenje žiwjenja, hacž je Šhryštuš pschischol abo niz. Šchtož nēczišchi čžaš hnuje, šu čžičče druge praichenja, wobebje hduž ty na hodowny čžaš džiwašch. Šarke honjenje a běhanje! Šarke štarosčže a njemēr! ale šchto šo ša tym wrašča, šchto šo wo to štara, hacž je jeho wumožnik žiwj. Ššnano pschekupž, kiz šebi na niczo druge hacž na šwoje pschekupstwo njemyšli? abo škono tón bohaty, kiz njewě, fak by šwój dom pschit? abo šhudy, kiz běha, šo by šebi tež něšchto nahonił? Šchto šo ša Šhryštušom, tym šbožniku šwěta prašča?

2. Jan šo pschi šwoim dwělowanju hiščeče k Ješušej dzeržešče, ale wěra jich wiele kšesčezijanow w našchim čžašu je mjenje winošta, hacž dwělowanje tamneho muža, pschetož wona mozy nima čłowjekow k temu šbožnikoj dowješč. To šebi ludžo Bože domy wot wofkach a rjane iwjaški biblije wobhladaja, ale nuts wohladacž šo jim wjele njedča. To dže je došč, šo w bibliji šteji: Njeje w žanym drugim ta šbožnosč. To wšchak šo šmēróm wostaji, ale pschi tym šo šbože w tyšaz drugih wězach pyta, jenož niz w Ješušu, tym šbožniku teho šwěta.

3. Jan wschaf njebešche žana scžina, ně, wón běšche znyh muž, kiž wěrnoscž rěcžesche bjes bojosče a šo ani krala ani kata njebojesche. Tajlich mužow dyrbišch dženša pytač, pschetož scžinow je dženša došč fšheščizjanow, kiž dženša tač a jutšje hinač rěcža, kiž bóršy i Bohom a bóršy se šwětom khodža. Šdže nadeńdžesč dženša fšheščizjanstwo bjes bojosče psched cžlowjekami?

4. Ludži w mjehkej džašče, praji tón knjes, namakašch w kralowskich hrodach. Žich tež druhdže nadeńdžesč. Duboscž k šwětej a šwětnym žadoščam knježi w bohattyh a khudnyh domach. Rusť fšheščizjanstwa, něotre pobožne šłowa a pschi tym šebi šwět derje šłodžicž dacž — tač je w fšheščizjanškich domach. Wobhladuj šebi, šchto šo hody na šwětnu wězy wuda. Šdy by tón jednorh, špokojny Jan i kžanym pašom a i draštu wot kamelškich kžomow dženša psches hašy fšheščizjanškeho měšta šchot, hdy by wón tule mēščenžu w khlamach a psched khlamami wohladat, tele tyšazy wězow, kotrež maja ludžo ša nušne, tole khlōščženje a pschecžinjenje, a na druhim boku nahu khudobu, njeby šo wón dwělujo wopraschač, hacž tež je šchryštuš hžo do šwěta pschisšchot? njeby wón i najmjeńšcha i hłowu wit a šo praschač, hacž je wón do žaneho fšheščizjanškeho měšta trječit, kotrež šwjedžen khddeho šesuja Nazarenškeho šwjecži abo niz wjele bóle do pohanškeho měšta, kotrež šwjedžen nekajšeho bohateho pschiboha šwjecži? —

Še-li šo dyrbja hody pschiblizowazy šwjedžen žohnowanja byč, dyrbja šo pschede wschēm i mjenje žadoščiwkej, i bóle špokojnej myšlu šwjecžicž. Duž džimy do Bethlehema a namušimny pschi žlobiku hodowneho džěcža špokojni, wješeli a džakowni byč.

Šamjen!

Šdže mašch twoju bibliju?

(Šotracžowanje.)

„Šo budžišche bylo wot tebe dušchnje. Ale praj mi, šchto jeno je čži tajke čžežte myšle nacžinilo? Šola ničžo tajke, šchtož mēł twojej mandželškej šapotajicž? Šole by mi žel čžinilo, Šakubje. Šewat čžył čže prošycž, njepowjedž mi wo tym žaneho šłowčžka.“

„Šchto jeno šebi wote mnje myšlicže, knjes kmotšje? Švoja žona a ja, mój šebi bjes šobu, džakowano Bohu, ničžo nješamjelcžimoj, šhiba šhwilu do narodneho dnja abo do hód, hdžez čžzemoj šebi bjes šobu i nekajšim darčžtom wješele ščžinicž. Šchtož je namaj w pošlenim čžaku šhwilu hłowu šamało a šchtož šebi nješamochmōj došč wukłajčž, — a hdyž čžył wam i prawdu prajicž, tež njewjedžichmōj, šchto mēłoj šapocžecž, — bē, šo šmōj i boloscžu šehoniloj, šo je naju Šank hžo druhdy šwojej macžeri a juntrōčž mi něšchto šelhač. Ša wam njemōžu wuprajicž, tač jara je mje tajke šhonjenje šrudžilo. Wy wěšcže, tač šo woboj prózujemoj, naju šynkej do jeho mjehkeje a šwotewrjaneje dušche wěrnoscž a šprawnošč šaschžepicž a joh' pschede wschēj nješhōdnoscžu šawobarnowacž. Šotal je šo to namaj po naju šdacžu poradžilo. Ale na jene dobo tu štešimōj tač psched šamknjenej štwizy. Šadyn klucž ju nješechze wotamfacž. Šmōj wschaf mējachmōj tu drje jeno i nēcžim šnadnušchšim čžinicž, i rošraženej wōšnowej šchlenzu. Šudžišche namaj Šank i wěrnej prawdu šwoju winu wušnač, budžich jeho lēdy ja to pothoštal. Ale ša to čžyšche šo mi wón i kžemi wukłacž, pschidžze pak i tym pschezo hlubje do khanja. Ša to bu worakawy a njewotmolwi namaj žaneho šłowčžka. Šank je hewat dušchny hólž. Š wotkal tež-to je wón tajšile njepocžinš kem šewjač? Šwot naju je šebi jōn na nihdy njewothladač ani njewupošłuchač, pschetož khanje ja žane nječžerpju, moja Šarja pak tež žane.“

„Šmōj mi i tym wutrobnje žel čžinitaj, luby Šakubje, a waju šynš pōdla waju, šo štaj tajšile šrudobu pošhoniloj. Ale“, počža knjes duchowny dale, štaže je štoła a pothodži šhwilu pō štwije, tač bē to doma šwucženy, hdyž tam i nekim wo něšchto jednašche

— „ale praj mi do přědka, Šakubje, šchto štaj tola i nim napschecžiwō jehō njepocžinškej čžiniloj?“

„Šo drje mōžecže šebi šam myšlicž“, wotmolwi Šakub, „knjes kmotšje, na toh' hólža šym khtšje šarēštal a na njoh' šy pobyl, šym joh' tež i prutom pošchwifač, šo je to čžucž šamōhl.“

„Šrawje tač, Šakubje. Šchtož ma šwoje džěcžo lubo, tōn šo pruta pschimnje. Šlo šchto štaj dale i nim ščžiniloj?“

„Šale? Šrosyl jemu šym, šo hišcže wjazy pušow doštanje, jeli namaj i nowa něšchto tajke počžini, a šo jehō do čžmoweje komory šatšujemoj a jemu ničžo jěšč njedamōj, šhiba šuchi khlēb a wodu se študnje.“

„Šo drje nušne nješmējetaj, tač šo nadžiju. Šle šchto dale?“

„Šež i našchim knješom wucžerjom šym wo tym porēcžal a joh' prošyl, šo dyrbi temu hólžej šurowy byč. Ša mni ležecž njebudže, — pola mje wěšcže tōn hólž nihdy žanu pomoz nješmēje, wucžer pak špochi.“

„Šobre. Šle šchto dale?“

„Šchto dale? Šlečže, dale šebi šam žaneje rady njewjedžich. Š moja žona bē tež šo mnu psches jene, šo dyrbju i wami wo tym porēcžecž a waš prošycž, šo čžyli temu hólžej šłowo do šwědomnja šažunycž.“

„Šo drje čžy jemu rad ščžinicž. Šle“ — a pōdla wōšta knjes duchowny psched Šakubom štejo na njoh' je šwojimaj šwěrnymaj wocžomaj hladajo, — ale Šakubje, přeni dyrbišch ty šam i twojej žonu tom' hólžej do šwědomnja porēcžecž, to pak je wschēj šwěrnoscžu. Šschetož tole hišcže waju žadyn ščžiniloj nještaj. „Šlej, luby Šakubje“, praji knjes Šmērny dale, jako Šakub trochu pohanibjeny do bōka pošladny. — „Šlej, ty šo mje předy woprajcha i wotkel je šo tōn hólžez tačle do khanja šwucžil? Šawušnył drje wón to wot waju njeje. Š tola, i wotkal dyrbjal wón tajki njepocžinš na šebi mēčž, dylžli je šwojeho čžělneho naroda, dokelž je hrēšchne čžlowške džěcžo, kiž je šo i čžela narodžilo. Šy tola wěšch, šchto našch šbōžnik praji wo tamnyh šlych kručach, kotrež se šmutššneho čžlowjeka wukhadžeja a jehō šanjerjedža?“ Š pōdla dōńdže knjes Šmērny k mašemu kniherzej, dokelž čžyšche šebi i njeho bibliju šewjač a Šurjej tamne šłowa i Šarkušoweho ščženja 7, 20—23 pošajmycž.

„Šdže mašch twoju bibliju?“ wón počža, jako bē tu bibliju na jejnym mēšcže nješamakač.

„Šibliju? Šu ma wěšcže Šank w šwojim wacžoku“, praji Šakub trochu šatorhjeny a džěšche šebi ju bjes Šankowym kniherem pytač. Šle tež w tym žana njebē.

„Šu drje ma tōn hlupy hólž wěšcže w šchuli ležo wōštajenu!“ praji wón njersaty dale. „Škajšerje jemu čžežto panje, ju špochi do šchule a se šchule nošycž. Šle ja čžy šebi hnydom po naju wěrowanšku bibliju pōdōncž, kotruž šeže namaj wy pschi naju wěrowanju šadarili. Šdy mamy ju horka w šchlenčžanym khamorje ššhowanu pschi naju druhich kwašnyh darach.“

Šakub dōńdže hrje k šchlenčžanym khamorej, w kotrymž wschaf tež ta biblija ležesche, tač bē psches šchlenzu widžecž. Šola i khamorneho šamka bē klucž wucžehjeny. „Šo šu tola njersate čžinški. Švoja žona je tōn klucž wucžahnyła a šobu šewjala. Šaj wschaf, te klucže wona nitomu do rukow njepoda“, wón šmējo dale praji.

„Šaj temule byč, — to wschaf naju njepošmoli“, praji knjes Šmērny, pōj šem, Šakubje, a pošyn šo te mni. Ša čžy čži něšchto powjedacž, jemu powještku abo dwē. Š ty mi to ša šlo njewoimješch, hdyž ja, předy hacž twojemu šynkej, přnjemu tebi jako jehō naney, jowle, tač ty rjetněšch, šłowčžlo do šwědomnja šažunu. Šschetož ja pytnu, šo šebi ty bibliju wschēduje do ruki njewoimješch, ani šam šažo, ani ša twoju domjazu wōšadku a jowle — budž prošcheny, njeporjekš mi do mojeje rěcže šłowčžka — jowle ta twoja wina tčži, tu pak dyrbišch mi pōšnacž a we tym dyrbišch šo mi polēpschicž.“

Ššam šwoju bibliju dyrbišch mēčž, dyrbišch ju špochi k ruzh mēčž, ju wužicž, a dyrbišch mēčž tule šwězu tež na jejny prawy šwěcžnik štajenu, šo mōhl i njej wschēm twojim domjazy špochi pošwēcžicž, wōšebje tež twojemu džěcžu. Šchto jemu to pomha, hdyž jo ty i prutom pošchwifač, niz pak i dwōžy wōšnym mječžom Božeho šłowa, i kotrymž hakle mōžesch wšchu jehō dušchu pošhoštacž? Ššoštašch žane šwoje džěcžo po čžele, tehdy jo lōžy po dušchi šaštwjerdněšch, je-li jo nješechžesč Bože dla a po Božej woli se šwjatej šurowoscžu a se šmilnej luboscžu pošhoštacž, haj i tym šo šameho šebje pošornješch pod Bože šłowo. Šwōj

njebohi nan — wěšće by žebi dženšnišči džen žobu na njeho pomysłil — tón žo na to wusteješče, koho s Božim žlowon: pokhošćacž; ty by to wěšće žam žobu šhonil a budžesč jemu hiščeže dženža sa to džaťowny. Wěšch hiščeže, šchto tón s tobu žapocža, hdyž bē ty jemu něšchto njeprawe šćucžil? Žehdy wjedžišče žebi wón hnydom s biblije tajke žlowo donamatačž, fajtež žo tamnu šhwilu runje sa tebe hodžesče, ale pak tež žwój prut, a na twójim žiwocze staw, na kotrež jeho prut žlusčesče, tež to měšćko w žwojej komorzy, na kotrež žo wón s tobu poklafny a žylsujō sa tebe a s tobu wo hrěchwodacze a wo čyřtu wutrobu, wo wěřtu wutrobu a wo noweho wěřteho ducha žo modlesče. A tole jeho modlenje je jemu njewuřlychane nje-powostalo; Wóh je jemu do njeho žwój „hamjeń“ pšchprajil.

Šlej, takle dyrbišch něťko s twójim Šantom tež šćinicz. A niž jeno, hdyž je wón něšchto šćucžil, ale wšchēdnje takle s nim šćin, žo by čy wón pšched šhrěšchenjom šachowany a šawobarnowany wořtal. Wšchēdnje wořin žebi žam se žonn a se žwojej ččeledžu rano a wječor žwoje wěřte žlowo s biblije; bibliju wořin žebi

tebi dobru radu dacž, hdyž nje wěřch, šchto by žwojim lubym wo-bradžil. Njana natwarjaza žerbšća kniha wot našcheho ewangel-skeho lutherškeho knihowneho towariřtwa wudata, je hódny dar, kotryž žo wěšće s wutrobnej radošču pšchijima a dale žo ty dopomnišch, žo žo w našchim łopjenje pižalsche, žo žo žo rjane žerbšće šchpruchi na čzornej papjerje w žlěbornym čyřchczu w Barlinje wudate, kotrež móža žo w našchich žerbšćich domach na šćženu powžnyčž — a tele šchpruchi móžemy teho runja jako hodownu wobradženťku porucžerž. Wone žu dostacž pola knjesow duchownych a w Budyšchinje pola knjesa Šsmolerja.

My dženža našchim lubym čyřtarjam druhi wobras armenišćich žyrotow podamy, kotrež žu žo s Česareje do ewangelšćeje žyrotownje w Bruža pšchuwjedle. Šchewčyžjanšća žmilna lubošć je tam ša-řtaruje, a našchi lubi Šserbja wěšće to přēdowanje šrořymja, kotrež s wocžow tutych wobohich džēčzi, kotrež ani nana ani macžerje wjazy nimaja, s našchim wutrobam rēčzi.

Šak malo žo to žlowo „my žo dyrbimy Boha boječž a jeho lubowacž a po jeho šćinjach čćinicz“ w našchim čžařu wobkedžbuje

Armenišće žyroty s Česareje a wjes nimi tón žwěrnny muž, kotryž je je do ewangelšćeje žyrotownje w Bruža pšchuwodžal a dowjedł.

kóždžicžki džen do rufi a šćyřitaj wam wšchēm něšchto s njeje, s tym šmějecze wšchitzy tu žwěžu šařwěčženu, kotraž wam tón prawy pucž pokaze, a wasche myřle, rēčze a šćutki na prawu koliju dowjedže.

Šo tym hařle šmějecze w waschim domje to prawe Bože žlōncžko šesthadžane, a wšchōn čymowy hrēch, wořebje wšcho žhanje a wšchōn njepokoj šmějecze s tym, se žwojeho doma wuhmate. Dom, w kotrymž Bože žlowo wšcho wořwěťli, wořtanje tež w žamym šlym a tyřchym čžařu wořwěťleny; žadny wichoř nje móže tole šařne Bože žlowo wuhawņycz. A w šamej žmjertnej nozy žo jim runje tale žwěža tak prawje šařna žwēčzi. Šchťōž žo žwěru Božeho žlowa pšchima, tajki šměje na žwojim pokřenim wječorťku wšchitko kolo wokolo žo a pšched žobu wořařnjene.

(Šokracžowanje.)

Wšchelate s blisťa a s dalota.

Šod pšchedřyřtwom knjesa šchulškeho radžicžela Nabiza mějesče žo wot 30. novembra hačž do 3. dezembra na krajno-řtawšćim šeminarje w Budyšchinje lētusche pruhowanje wólbo-řhmanošće sa wucžerjom. Na tym pruhowanju žo 21 kandidatow wobdžēli a woni wšchitzy to pruhowanje derje wobřtachu. Wjes nimi žu tež šćyřyjo žerbšzy wucžerjo.

Hody žo pšchiblyřuja a kóždy žebi pšchemyřlyje, fajki dar by žwojim lubym pod hodowny šchťom položil. Luby čyřtarjo! žmēm

a tak žo Bože šćinje w šamopaschnošći pšchēřtupuja, wo tym wšchaf džēń wote dnja w nowinach řrudne powjesče čyřtamy a tež žami řrudne našchōnjenja w žiwjenju čćinimy. Woprawdže řtyřkniwe žu te pšchēřtupjenja pšchēčyřwo pjatej šćni, tak žebi ččłowjekōjo šwēřja žami žiwjenju, kotrež je Wóh kóždemu wot-mēřil, mjesu šćajicz. Šsamomordatřtwa w našćrōžazej mēře pšch-šjeraja. Šakle pšched křóťkim šlyřchachny, šo je žo žyła žwōřba w Draždžanach šama morila, dokelž bēšče w hubjennyh wobřtej-nošćach. A něťko šařo s teho šameho mēřta šlyřchimy, šo je polizija wutoru rano 40 lētnu wudowu Bergmanowu s jeje 3 džēčćimi, s kotrychž bēšče jene 4, druge 6 a třecze 11 lēt řtare, w jejnym bydlenju morwu namakala. Ša žona je, dokelž bēšče jejny muž džēń přjedy w diaťoniřyřćim wuřtawje wumřjel, žebi a žwojim džēčćom s jēdom šawdala. Šakje to šabludženje!

W Barlinje řejm wotpōřkancow něťko wo nowym nacžyřku dořhodneho šakōnja sa wucžerjom wuradžuje. Šo je woprawdže wulki čžař, šo žo hódne šařlacženje pšćifćich wucžerjom, kotřiz s wulkeho džēla sa žwoje powołanje jara hubjenu mřdu dořtanu, řkōncžuje šařjaduje. Wřchi pokřlednim řejmje žo pšchedpoloženy šakōń wot žwobodořmyřlynych a knjeřkow šačyřny a bohuzel wucžinjena wēž njeje, hačž šměje nowy šakōń lēpřcheho wuřpēcha. Š teho je šařnje widžēčž, fajku maja žwobodořmyřlyni, kotřiz žu wořebje wot židow podpřerani, wutrobu sa potreřbnošće teho řchťanta, kotryž ma pšchichod našcheho luda nam wucžicž a wo-

czahmycz. Wty i wutrobu pschejemy, so by tole nasche wobmyšlenje njetrjebawischi bylo.

Skhezorstwowu hejm w tu khwilu wo nujnych wudawkach noweho leta wuradzujje. Woshebeje wjele hebi wyšchnojez na pschichodne leto sa loddze žada. Wschitte tele žadanja so najskerje dopjelnicz njebudža a w komiziji, kotraž ma wo tym wuradzecz, so wšelake tyhle žadanjow njepsišiwola, dokelz je khetro wyšpote. Wschede wšchem pať wot teho wotwišuje, kať budže zentrum w tej wězy stacz — a žnano so ton smehczicz da, hdyž jemu wyšchnojez nekajke nowe wotpušcheczenje sa katholicu zykej pschiswoli. To žame nashonjenje dže žmy pola bergariskeho sakonja czinili. To so přecz njechodzi, hdyž je tež człowjet i zykej wutrobu konservativny, so je jara njewesta wez, hačž nam tajke loddzistwo woprawdžiteho wužitka nježe. Hačž dotal i najmjenšcha niz.

W Turkowiskej je hišcheže wšchitto na starym blaku. Wulko-mozy pschihladuja a jultan czini, sčtož chze. Bohu pať budž džať, so so tydžen a možnišcho to pschešwedečzenje pschedobywa, so je so wobohim armeniskim sčheseczijanam czěžke njeprawo italo, a so so Turkowo njewinowatu krej pscheleli. Bože žudzenje wěseže njewu-wostanje.

Advent.

Stawaj a roškwětluj so; pichetož twoje žwětko pschiudze.

Seř. 60, 1—3.

Hłobž: Pschiudž tych ludži šbóžniko.
Pschiudž, o luby šbóžniko!
W žwojim žwětko potaž so!
Roškwětl nasche wutroby,
Kiž so i hrěchom sacžmite.

Cžemnoscz semju pschitrywa,
Ludži kryje mrořota:
Duž pschiudž i twojim žwětkom žam,
Cžemnu nóz neťk rošjažiti nam!

Pschiudž, haj pschiudž nasch Žesuso!
Sčreč to liwke sčhesecz'janitwo!
Bohanjo tež czakaja.
Twoje žwětko pytaja.

Pój neťk i njebež dele t nam!
Potaž žwoju krašnoscz nam!
Tak lud hlada sa tobu:
Wumož i nišy i twojej krowju!

Žesu, pschiudž! Čze prošymy,
Čžeň do naschej' wutroby!
Wot hrěchow ju wucžijež hej,
Sswjaty Duch njech bydli w njej!

Džesch dha, luby Žesuso,
Naschich dušchow šbóžniko;
Haj, ja widžu, so ty džesch,
Wofšchemicz te dušche chžesch.

Wumožniko, witaj t ram,
A twojim wěrnym sčhesecz'janam:
Wty czi palmy ičezelmy,
Hosianna špěwamy.

Neťk žy ty tu pola naš,
Wostan pschi naš kóždy cžaž!
Wostan pschi naš we žmjerczi!
Pomhaj nam t tej šbóžnosczzi.

Ernst Delaž.

Wojerški czěłanz.

(Potracžowanje.)

Na wšcho tole pomyšli hebi Handrij, hdyž psched duřczkami maleje jahrodki štejesche, hdyž bešche jeho Hanka stajnje witala. Tež dženža so nječomdžesche. W pěčnej narodnej wšchědnej drašče

štupi psched njeho a potrowi jeho po starym lubosczimym wutrob-nyh waschnju.

"Hanka!" džesche wón wješeln, "čžaž, kotryž móžu tu wostacz, je jara frótki. Něfotre lětko móže so minycz, přjedy hačž so šašo wohladamoj. A hišcheže dlěje traje, přjedy hačž so smějemoj. Čžesch ty mi žwěru šđeržecz?"

"Ale Handrijo!" wotmolwi wona, "kať móžeich so i zyła tež to takle prašhecž? Njerostumi so to zyła žamo wot so?"

"To drje, Hanka, tola tebi mohł so mjes tym hódnišchi na žěitwu posčiczicz, bohatschi. Ty wěich, so staj mojej staršchej wjele šhubiloj. Naischa mala ležomnoscz je pschedolžena a ja tebi dale niečo žobu njepsišinjebu, khiba dwě strowej a žylnej ruzy."

"S tymaj žym tež špokojom, Handrijo. Njewěrju, so budže wójna. Kať dolho traje, so žy we wojakach wušlužil a potom žy mój na wěczne. Njebyło tole šboža nadošč so mnje?"

Dolho hišcheže powjedasčtaj hebi tutaj wo žwojim pschichodnym šbožu. Wječzorne žměrki padachu. Šymny našymški wichor drějesche wožoltnjene lišče se sčtomow a honjesche wotpa-dane lišče po wšy. W ferčžkach czikotajsche maly kralik a wolašche na žněh. Na njebju pschicžezechu czorne mřčzele a hižo padajsche našymški šymny dešchczik.

"Čžu neťkole domoj dóneč, so njeby mje macžerka pytačž trjebala", džesche Hanka i czicha t Handrijej. "Wohladamoj so tola jutije šašo?"

"Ššo wě!" wotmolwi wón, dwaj dnjej staj hišcheže mojej! Potom dnybju wrěcz do Wina. "Měj ty dobru nóz, měj ty dobru nóz, ach ty moja luba, luba Hancžiczka!"

Hanka štupi khětije do khěže a Handrij džesche tež domoj. Dóndže runje hišcheže w prawym cžažu domoj, dokelz so hnydom, hdyž bešche lědma domoj, dešchczik lijesche. Staršchej žedžisčtaj hižo sa blidom, na kotryž so lampka žwěczesche. Hancžez nan czitajche w starej protyzy, a Hancžez macž hotowajche wječžer ja žyna, kotryž bešche na wopyt pschichol. Nan posbeže hlouwu, hdyž žyn i wješolym: "Dobry wječžor!" do istwy štupi.

"Nó Handrijo!" džesche nan, protyku na wofno položiwšchi.

"Šsym pola nascheho požežerja pobyl, nano! Wón pošlu-čajche i měrom na moše žlowa, žmėjejsche žo a potašowajche šuby, kaž bě to jeho waschnje Šsym drje zyłu hodžinu jeho prošyl a jemu rošpowjedať, tola wón da mi dorčžecz a džesche šfóncžnje: Ščto je žmilnoscz, sčto je žobuczucze? Čžu žwoje pjenješy mēcz a dokelz je w poštajenym cžažu njedostanu, kaž by so to žlušchalo, dha je mi to runje witana wěz. Tak dostanu waschu ležomnoscz, kotraž so mi wulzy jara špodoaba a kotryž sa žwoju fabriku trjebam, kotryž jutry sa leto šaložu a wotewrju."

"Tak dolho, hačž žym ja živy, luby pscheczelo, naschu khěžu njedostanjecz, žym jemu frucže wotmolwil. Sa šwjedu radu, fedž-buježe, šwjedu radu!"

"Haj, to je woprawdže šrudnje", šarčža nan, "ale — sčto wě — ja wšchaj žym so hižo špokojil a ty so tež njeby tak na-duwacz žměl, kaž by rjeť, so mašch sčto wě koho sa žwojeho pscheczela a pladžerja. So žym khudži a bješe wšcheje pomozny, wěich ty žam najlěpje. Dewať bych žnano hišcheže nekajke šastojn-stwo w fabrizy doštačž mohł."

"To ja njemohł pschětracz, nano!" wotmolwi Handrij. "Nochžyl so hišcheže bóle ponižicz. Tónle nažrany człowjet naš nješmē porajecz. Teho dla žym jemu prajil, so ja trebne pjenješy šwjedu a", džesche i czisčisčim hložom, "ja je tež šwjedu."

"Kať to?" woprašča so nan pošlučajo. "Ty chžesch pje-nješy šwjescž? 300 toleť! to njeje žana malicžkoscz."

"Wty budžecz žwidžecz, so je šwjedu, nano!" wotmolwi žyn i frótki a žyže so sa blido t wječžeri, kotryž bešche macž sa njeho šhotowala. S tym mējesche rošřeczowanje na tón džen kónž.

(Potracžowanje.)

Dalije dobrowólne darh ja wbohe armeniske žyroty:

S Nješwacžidlišeje wošady:	
Wot sčhesecz'janijeje wudowy	20 hr. — np.
S Poršchisčijeje wošady:	
G. a W. w Kumiščizach	12 hr. — np.
Wšcho hromadže: 32 hr. — np.	
W njenje wobohich žyrotow praji najwutrobnišchi džat	

J. Gólcž, šarať.